

Poutník

Karel Charvát

Příloha Budišovského zpravodaje č. 3/2004

30. 9. 2004

Při jedné cestě z Velkého Meziříčí jsme, v kopci u Oslavice, mijeli muže na koloběžce. Koloběžka byla oproti dětské poněkud větší, to stejné se týkalo i jejích kol. S tímto mužem jsem se po určité době setkal opět. Bylo to v jeho tiskárně, kde začal vycházet náš zpravodaj. Přišla řeč i na koloběžku a já se dozvěděl o jeho smělych plánech. Chtěl se na ní vydat na několik tisíc kilometrů dlouhou trasu a cílem mělo být jedno z poutních míst v zahraničí. Nakonec se vše odvíjelo trochu jinak a o tom, jak vše nakonec dopadlo, nechme vyprávět samotného Karla Charváta:

Na kole jsem jezdil už od dětství. S otcem jsme projeli celou republiku, dostali jsme se až k Černému moři v Rumunsku, projeli jsme Maďarsko a Polsko. Kolo jsem na chvíli opustil, jelikož jsme po svatbě budovali rodinné sídlo, rozbíhala se firma...

S přibývajícímí léty mne to ke sportování znovu přitáhlo. Dcery vystudovaly, firma jakž takž běžela, chalupa stála, a tak nic nebránilo, abych se ke kolu znovu vrátil. To, že jsem se ocitl nejprve na koloběžce, bylo jakési vnuknutí.

Zakoupil jsem si koloběžku, začal intenzivně trénovat a během tréninku jsem zjistil, že se na ní dá ujet za den až 100 km i víc. Během roku jsem na ní najezdil asi 7 a půl tisíce kilometrů. Jízda na koloběžce mne bavila. Původně jsem na ní chtěl jet do Říma, ale když tam mezitím dorazil se skupinou poutníků velkomeziříčský děkan Jan Peňáz pěšky, tak mně můj nápad nepřipadal originální. Shodou okolností jsem v té době četl o dvou poutnících, kteří se pěšky vydali do španělského poutního místa Santiago de Compostella. V té chvíli ve mně uzrál nápad, že se vypravím právě tam.

Během jednoho tréninku se bohužel přihodilo, že se mi koloběžka, v důsledku její chatrné konstrukce, rozlomila. Přispělo k tomu i to, že koloběžky u nás nemají tradici a nejsou vyzkoušené. Zjistil jsem, že se nehodí pro chlapa, který váží metrák, a když jsem si představil, že je nutno připočíst nutnou bagáž, začal jsem mít pochyby. Vyvstal zde ještě jeden závažný problém. Nosič pro bagáž by musel být úzký, z důvodů, že zde musel zůstat prostor pro odrážení nohou. Bylo by možné vést bagáž na zádech, ale to by odebíralo sil. Po zvážení všech těchto okolností jsem zjistil, že tudy asi cesta nepovede, a tak jsem se navrátil ke kolu.

Znovu jsem začal najíždět kilometry a jednou až dvakrát do roka jsem se vypravil na týdenní tréninky do Alp, kde jsem se snažil zjistit, jsem-li schopen ujet asi stokilometrové vzdálenosti více dní po sobě. Byl to nutný předpoklad k tomu, abych se mohl vypravit na tak dalekou cestu. Tato touha mne neopustila a já s pomocí mapy zjistil, že bude nutné jet třicet dní, abych dosáhl, v určitém plánovaném časovém úseku, cíle své cesty.

Pohoří Alp se mi jevilo pro trénink na tuto náročnou cestu jako ideální. Byla zde extrémní převýšení, přespával jsem zde i v lese, testoval jsem si sjíždění pláštěů a brzd u kola, speciální zadní kola se švýcarskými dráty, aby při prudkých stoupáních a sjezdech nedocházelo k jejich praskání a v neposlední řadě zkoušel i psychickou labilitu, související s delším pobytem mimo domov.

Snad bych se několika slovy vrátil k tomu, proč jsem si zvolil právě Santiago de Compostellu. Toto místo je nerozlučně spojeno s osobou sv. Jakuba Staršího. Byl, spolu se svým bratrem sv. Janem Evangelistou, jedním z dvanácti apoštolů a jeho zásluhou je, že se zasloužil o přinesení evangelia do Španělska. Jako jeden z prvních apoštolů byl mučen a r. 42 sřat. Jakubovy ostatky byly kolem r. 550 přeneseny z Jeruzaléma do kláštera Rajtky v Palestině a odtud v 7. stol. do španělské Zaragozy a po invazi Maurů do Galicie.

Pro další líčení se přidržím legendy, která je se sv. Jakubem spojena. Podle ní 25. července 813 spatřil u města Padrón mnich Pelagius nezvyklou záři. Na místě, odkud záře vycházela, byl objeven mramorový náhrobek z římské doby s pravděpodobnými ostatky sv. Jakuba Staršího a jeho dvou žáků.

Za vlády Alfonse II. (panoval v té době nad Asturií a Galicií) byla nad hrobem postavena malá bazilika a při ní benediktinský klášter. Blízká osada s 300 obyvateli se začala rychle rozrůstat.

Podle světce a antického pohřebiště na podivuhodném místě, Hvězdném poli (Compostella), obdrželo budoucí hlavní město Galicie svůj název: Santiago (San Iago – Svatý Jakub) de Compostella. Již r. 1095 papež Urban II udělil městu statut apoštolského stolce a tak povýšil Santiago do stejné kategorie jako Řím.

Základní poutní trasa vedla do Santiaga z burgundského kláštera Cluny přes Logroño, Burgas, León a Villafrancu. K fyzické ochraně poutníků vznikl řád sv. Jakuba se znamením červeného kříže ve tvaru meče, jemuž se říká svatojakubský kříž.

Tisíciletý rituál poutníků vždy vyvrcholí obejmutím sochy sv. Jakuba z jaspisu, alabastru a stříbra v hlavní kapli oltářní, pod níž je apoštolská krypta s ostatky sv. Jakuba a jeho žáků.

Suvenýrem či vizitkou ze svatojakubské pouti jsou mušle hřebenatky jakubovské. Proč jsem se jednoznačně rozhodl právě pro toto místo, nedokáži vysvětlit.

Ještě než jsem se vydal na cestu, zvažoval jsem, jestli jet sám, nebo mám-li přibrat některého z kamarádů. Nakonec jsem se rozhodl, že budu putovat sám, jelikož jsem měl obavy z problémů, které by mohly vznikat díky různé výkonnosti (čekání jeden na druhého) a co se týče shánění noclehu na farách, jedinec má vždy větší šanci.

Hodně lidí mně před cestou fandilo. Ve Žďáru nad Sázavou mi před cestou farář, který dělal ve Velkém Meziříčí kaplana, sloužil mši a poté následovalo rozloučení s rodinou a přáteli.

Na pouť jsem vyjel 21. května, a to ne z Velkého Meziříčí, ale z Volar. Šumavu jsem znal dobře z tréninků a posunutím místa odjezdu jsem ušetřil dva dny, které jsem si chtěl nechat jako rezervu v případě nějakých problémů po cestě.

Česko-německé hranice

Po překročení česko-německých hranic jsem se doběhy Šumavy, tj. kopcovitějším terénem, setkal ve vnitrozemí s mírně zvlněnou pahorkatinou a na německém území jsem si naposledy užil rovin. Zvolil jsem trasu vyhýbající se hlavním tahům. Pomohlo to jen částečně, jelikož hustý provoz je zde všude, bez ohledu na důležitost silnice. Překvapila mne zde kvalita silnic bez výtluk a ohleduplnost německých řidičů.

Na začátku cesty mne provázela ukrutná zima, s teplotou do 10 °C a ledovým protivětrem. Tímto nevlídným počasím jsem se prodíral neskutečně pomalu a v jednu chvíli jsem si myslel, že budu muset cestu ukončit. Po třech dnech se vítr našťěstí stočil trochu na sever a šel mi z boku a trochu i do zad, takže mi začal i pomáhat.

Kláster Weyer

Během osmi dní v Německu jsem přespával na katolických farech, kde jsem sháněl nocleh bez jakýchkoli doporučujících dopisů, nemaje je ani vytipované. Přijel jsem vždy k faře, která se nacházela při cestě, představil jsem se a požádal o ubytování a při tom ukázal mušli (znak pouti do Compostelly), kterou oni znali. Rázem bylo po problémech. Polovinu nocí jsem přespal v kláštorech a druhou na faře, nebo mne poslali na hotel, otevřeli mi účet, a já mohl utratit co jsem potřeboval, vše platila fara. Nejen z tohoto jednání je patrné, že německá

Kláster Biberach

katolická církev je finančně dobře zajištěna, to jsem poznával na každém kroku. Zajímavostí bylo, že se na těchto farách léta neobjevil žádný poutník, poutníků začínalo přibývat až ve Francii a především ve Španělsku.

Jednu z nejzajímavějších nocí jsem zažil v klášteře v Biberrach. Jednalo se vlastně o klášterní nemocnici pro mentálně postižené. Bylo jich zde třístapadesát a devět set zaměstnanců. Většinu tvořily řádové sestry. Jejich vztah k mentálně postiženým byl jedním slovem nádherný. Jeden až dva měli svého průvodce, který si nimi při procházce parkem vyprávěl. Já jsem zde byl ubytován ve vile jednoho z doktorů, který byl služebně mimo klášterní objekt a já jsem zde měl k dispozici vše, co jsem potřeboval. Věnovala se mi sestra Agnesita, která měla na starosti finanční chod kláštera. Představila mi celý klášterní objekt a já se dostal do míst, která jsou normálnímu turistovi odepřena. Setkal jsem se zde s kulturou národa, před kterou jsem musel smeknout.

V Německu jsem se dostal dvakrát na mši. Zvláště ta v Müllheimu ve mně zanechala jeden z nejsilnějších zážitků. Spal jsem zde na faře a v sobotu večer jsem šel do kostela. Farář mne před plným kostelem přivítal a během mše zde byla vyslovena přímluva za mne (poznal jsem to podle toho, že bylo vysloveno mé jméno a s ním spojené poutní místo Santiago de Compostella). Po mši na mne většina lidí čekala, potřáslí mně rukou s přáním šťastné cesty. Prostřednictvím telefonu jsem z pevných telefonních budek podával zprávy manželce a ta je předávala dalším, ti sledovali průběh mé cesty na mapě.

Schwartwald – nejvyšší bod na německém území

Krajina v Německu byla podobná té naší. Ve vyčištěných lesích převládaly jehličnaté stromy. Uklizeno a pořádek byl na všech parkovištích i u silnic. Vesnice v Bavorsku a Bádensku Württenbersku byly do posledního baráku až pedantsky uklizené a co se týče rozdílů cen mezi malými a velkými obchody, nebyly tak výrazné, jako u nás.

Do Francie jsem přešel přes krásnou řeku Rýn, mezi jejímiž dvěma rameny, jedním mělkým, kde byly vidět i ryby, a druhým hlubším a silnějším, které umožňuje plavbu remorkérů a lodní dopravu vůbec, je hraniční přechod (Müllheim na německé straně a Mulhouse na francouzské).

Po vjezdu na francouzské území se ráz krajiny začal postupně měnit. Z počátku jsem jel asi 40 km podél Rýna, většinou po rovinách, a poté se začaly zvedat kopce, které začaly přecházet v hory a ty mne neopustily, až do konce cesty.

Nejprve jsem vjel do Francouzského středohoří (Massif Central) v nadmořské výšce 1800 m nad mořem. Následovala různě strmá a dlouhá stoupání. Měl jsem pocit, že neustále jedu do kopce, jelikož sjezd jsem překonal rychle a po něm následovalo další stoupání. Ve Francii jsem se, stejně jako v Německu, vyhýbal větším městům. Pouze jednou jsem v důsledku deště přijel do města Besançon, kde jsem musel pod mostem přečkat celý den, jelikož silný déšť neustával. Nebylo kam si sednout, nebylo nic k jídlu ani pití, hlavně, že mi nepršelo na hlavu. V první polovině Francie bylo ideální počasí s teplotami mezi 18 a 22 °C, v druhé polovině nastalo ze dne na den úmorné teplo, kolem 40 °C. Když nebyla velká vedra, vyjížděl jsem déle, a pokud přišla, tak jsem své putování začal v noci, i když jsem neměl osvětlení, alespoň trochu vidět bylo vždycky.

Příležitostná razítka

Když jsem projížděl francouzskými vesnicemi, nevycházel jsem z úžasu. V některých měl každý druhý dům prkny zatlučena okna a nikdo v nich nebydlel, mnohé z nich byly totálně vybydlené, popř. zde zůstali jen starší lidé a mladí se přestěhovali do měst.. Dřívější hustota osídlení se dala odhadnout podle hřbitovů u vesnic, tam bylo patrné, že vesnice musela být desetkrát větší než nyní. Nikde nebylo památky po chalupářích. Tradiční kamenné stavby s malými okny působily ošuntělé, stejným dojmem působily i kostely a na první pohled domy i celé vesnice byly chudší, než v Německu. Auta jsem zde potkával starší a většina z nich byla otlučena.

Francouzi, se kterými jsem se setkal, se mi oproti Němcům jevíli podstatně chladnější a co mne nejvíce překvapilo, že se se mnou nechtěli vůbec bavit. To se odehrávalo na třech, nebo čtyřech farách a v klášteře, kde jsem marně sháněl ubytování. Celou situaci

ztížila má neznalost francouzštiny. Jejich chování bylo vůči mně až nepřátelské, asi mě považovali za tuláka.

Nezbývalo nic jiného, než hledat nocleh v lese. Tam jsem se většinou vypravil, až se začalo stmívat, aby mne nikdo nesledoval a v noci neokradl. Najít vhodné místo na spaní bylo těžké, jelikož lesy, v nichž převládaly listnaté stromy, byly neuvěřitelně zarostlé. Spal jsem ve spacáku na karimatce a přes sebe jsem měl přehozenou dvojistou fólii.

Spaní v lese – Francie

Pokoušel jsem se stravovat v hospodách, s čímž byly spojeny další problémy. Jídlo se tam vydávalo jen v určitou hodinu a nikdo přesně nevěděl ani jaká je otevírací doba. Pokud se mně přece jenom podařilo vhodnou hospodu nalézt, ukázal jsem na nějaké jídlo a čekal, co se z toho vyvine. K masu byly jako příloha většinou hranolky a hodně zeleniny. Výhodné bylo dát si menu – polévka, víno a zákusek. Kaloricky bylo toto jídlo vydatné. V hospodách, nebo i po domech jsem si doplňoval pitnou vodu do lahví, o pivo jsem si díky jeho ceně mohl ve Francii nechat pouze zdát.

Jako záložní, v případě, že by mně docházely síly, jsem měl poutní místo v Lurdech. Nacházelo se ve dvou třetinách mé cesty, kdy jsem měl najeto 2000 km. Sil však bylo dosti, španělská hranice nedaleko, a tak jsem v cestě pokračoval. Lurdy jsem, vzhledem k zesilujícímu provozu, raději ve vzdálenosti asi 15 km minul.

S jedním pohostinným přijetím v celé Francii jsem se přece jenom setkal. Bylo to ve městě Paray-le-Monial, kde se nachází obrovský klášter a v něm církevní středisko (na exercicie sem jezdí i Češi). Mohl jsem se zde ubytovat za 30 euro – to jsem si nemohl dovolit. Na druhé straně jsem ze spaní v lesích byl tak vyčerpaný (spal jsem zde již sedm nocí), a špinavý, že jsem dělal všechno pro to, abych sehnal nějaké místo, kde bych se

mohl pořádně umýt a najíst. Hygiena oproti Německu, kde jsem se mohl denně vysprchovat v teplé vodě, byla víc než zoufalá. Nikde nebyla čistá voda, ať už se jednalo o potok, rybník či řeku. Pokud jsem na čistou vodu narazil, byla na soukromém pozemku za plotem a já se k ní nemohl dostat.

Díky tomu mi nastaly velké problémy. Řešil jsem to, jak se dalo. Vždy večer jsem se otíral od hlavy až k patě hadrem, který jsem smočil pitnou vodou z dvoulitrové lahve. Byl jsem si vědom toho, že hygiena je věc nezbytně nutná, neboť cyklista musí dbát především o to, aby se mu nezapařila místa, na nichž sedí, tj. zadek a třísla.

Azylový dům v Paray-le-Monial

Přes veškeré úsilí jsem se problémům nevyhnul. Každé dvě hodiny jsem postižená místa musel „avirilovat“ a díky velkým vedrům jsem se více potil a špatně hojil. Chvillemi jsem nemohl ani chodit, ale nemohl jsem proti tomu nic dělat.. Aviril se stal mým zachráncem, kdybych jej ztratil, byl by to konec mého putování, a proto jsem si celou cestu hlídal především dvě věci, peníze a dětský zásyp.

Nakonec jsem dostal tip, kde bych se mohl najíst a vyspat. Na uvedené adrese, kde jsem byl předem ohlášen, stál dům a u něho dvoumetrový kříž. Zaklepal jsem a vešel dovnitř. Za dveřmi sedělo pět chlapů, kteří mne srdečně přivítali, jako kdyby na mne čekali. Přišel jsem tam ve chvíli, kdy se podávala večeře. To však nebyla večeře, ale přímo trachtace, při které se podávala polévka s bagetami, pečené kuře, sýry a zákusky. Měl jsem velký hlad, a tak jsem snědl všechno, co mi bylo nabídnuto. Celou tu dobu jsem byl přesvědčen, že jsem na faře. Vyvedl mne z toho člověk, kterému jsem musel ukázat pas (snad poprvé), zapsal si mne a já musel zaplatit půl euro, což byl příspěvek vskutku symbolický, a já po chvíli zjistil, že jsem v azylovém domě, jež provozuje Armáda spásy.

Když jsem to zjistil, začal jsem mít strach a mí spolustolovníci se mi začali jevit v poněkud drsnějších barvách. Ukázalo se, že mé obavy jsou zbytečné. Každý z nich měl svoji kóji, kde měl postel. Jídlna byla společná, všichni se podíleli i na vaření a uklízení. Pomohli mi na šňůry natáhnout mokrý spacák, chtěli se se mnou bavit, a přitom neustále kouřili a pili kávu. Zde jsem poznal, jakou bariéru vytváří neznalost řeči a jak hřeje lidské teplo, když vám někdo podá pomocnou ruku.

Z Francouzského středohoří jsem se dostal do nížiny a po přejetí řeky Garonne jsem se rázem ocitl v Pyrenejích, na které jsem se velice těšil. Přivítala mne zde však mlha, ve které jsem viděl jen kousek před sebe. V duchu jsem si říkal, jednou za život jsem v Pyrenejích a nevidím z nich nic. To bylo večer a já se utěšoval, že ráno se vše prosvítí. Vyspal jsem se v jednom místě pod mostem a v pět hodin jsem vyjel cestou k pyrejskému průsmyku.

Pyreneje – sjezd do Španělska

Cesta to byla jedním slovem hrůzostrašná. Prakticky se jednalo o 38 km stoupání bez jediného oddechu. Mlha neustoupila a viditelnost byla tak na 10 m. Výhodou bylo, že jsem neviděl na samotný vrchol, to by mi asi nepřidalo. S auty jsem se potkával minimálně (snad dvě auta za dopoledne) a rovněž turistický ruch zde nebyl žádný. Při

celém průjezdu Pyrenejemi jsem nepotkal jedinou turistickou chatu, kde by se dalo občerstvit. Pítnou vodu jsem chytal do nádoby ze skal a jídlem jsem se musel předzásobit ještě dole. Stoupání v průsmyku bych přirovnal ke kopci od Balinky směrem ke Starému nádraží ve Velkém Meziříčí. Kopce byly většinou zalesněné, až vrcholy byly holé. Silnice ve stoupáních byly nekvalitní (hrubozrnný asfalt) a vzhledem k tomu, že jsem byl již 22 den na kole, tak jsem určité úseky absolvoval pěšky.

Hranice mezi Francií a Španělskem vede po hřebeni Pyrenejí. Odtud mne čekalo asi 50 km pozvolného sjíždění španělskou částí masívu. V té době se konečně mlha rozplynula a já měl možnost za svitu slunce vychutnat celou krásu Pyrenejí. Pohled to byl bombastický a já si jej několik hodin dopřál. Nikdy na tyto okamžiky nezapomenu.

Při sjíždění do Španělska vedra sice přetrvávala, ale díky osvěžujícímu větru od Atlantického oceánu, jel jsem asi 100 až 150 km rovnoběžně se severním pobřežím, se stala snesitelnější. Ve Španělsku mne přivítala kopcovitá krajina, ale kopce již nebyly tak prudké jako v Pyrenejích, byly spíše táhlé.

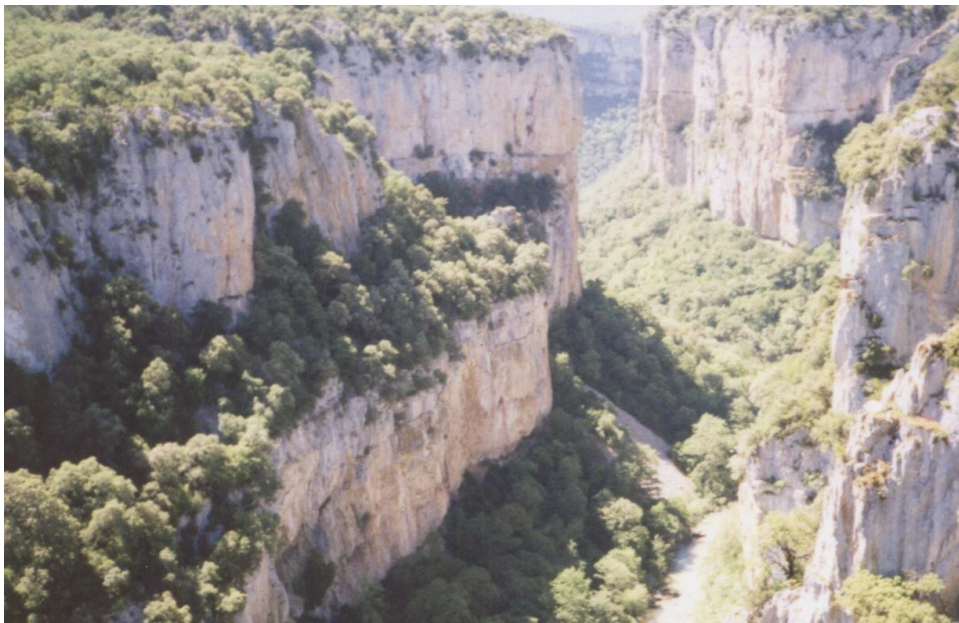

Španělská část Pyrenejí

Španělské vesnice jsou chudší se spoustou kamenných domů. Při setkání s lidmi jsem zjistil, že Španělé jsou komunikativnější a přátelštější než Francouzi. I přes to, že jejich životní úroveň se mi zdála nižší, nebyli nijak stresovaní a působili pohodově. Potěšila mne zde i zeleň, které je díky tomu, že zde prší obden, plná krajina. Jednou se mi stalo, že jsem na silnici asi 50 m před sebou spatřil medvěda. Koukal na mne a já nevěděl co dělat. Vytáhl jsem bagetu s tím, že pokud půjde po mně, nabídnu mu ji a mezitím se vytratím. Medvěd si mne ještě chvíli prohlížel a až ho to omrzelo, zmizel v křoví.

Ve Španělsku jsem začal projíždět i většími městy, jelikož jsem se začal napojovat na základní poutní cestu, která vede do Santiaga z Burgundského kláštera Cluny přes Logroño, Burgos, León a Villafrancu. Cest do Santiaga je několik a jsou značeny snad

každých 10 m a to jak pro pěší, tak pro poutníky přijíždějící po silnici. Poutní cestou jsem potkával desítky až stovky pěších poutníků. Vedle nich jich tisíce přijíždí do Santiaga autobusem, vlakem, či letadlem. Já jsem se na ni napojil v Logroño. Výhodnost tohoto napojení spočívala v tom, že cestu lemují spousta ubytoven pro poutníky. Jsou levné (2 až 3 euro), v ubytovně je teplá voda a dá se tam přespat. Jejich kapacita je od 20 do 200 lůžek. Některé z nich byly poloprázdné a další plné, takže jsem tam musel přijít zavčas a i přes to se stalo, že jsem někde musel spát na zemi. V ubytovnách se nevařilo, byly zde malé kuchyňky, kde se dala uvařit základní jídla z vlastních zásob. U ubytoven byl i prostor pro zaparkování kol. Zřejmě se tam nekrade, jelikož kola nemusela být zamknuta a i peněženky ležely volně na postelích.

Španělské Pyreneje

Ve Španělsku je ve srovnání s Německem silniční síť řidší a kvalita silnic je různá. Jsou dobře značeny směrovkami, takže se zde nedá zabloudit. Z velkých měst která jsem projel (Logroño, Burgos a León) se mi líbil především Burgos se svojí katedrálou. Je zde pohřben španělský národní hrdina Cid (Rodrigo Diaz de Vivar). Trochu mne mrzelo, že jsem se zde nesetkal s tradičním španělským oblečením, většina mladých chodila v riflích. Nikde jsem nepotkal nějaké povaleče či žebráky.

Většinu měst, která jsou nádherná se spoustou památek, jsem projel bez problémů. V některých jsem s překvapením zjistil, že tam vůbec nejsou rodinné domky. Velké historické jádro zde jakoby skokem přechází v činžáky (např. po 10 m). S domlouvou to bylo na španělském území již lepší, jelikož hodně mladých lidí se učí anglicky (školská angličtina) a chtějí mluvit. Tato základní znalost angličtiny stačila k získání informací ohledně jejich životní úrovně a dalších zajímavostí. O České republice základní znalosti měli, živě se zajímali kam jedu, snad to bylo i tím, že poutníci jsou v jejich zemi vítáni.

Burgos – se sochou sv. Jakuba

Se sochou sv. Jakuba

Do cíle svého putování, Santiaga de Compostella, hlavního města a správného střediska Galicie (na úrovni našeho kraje), jsem dojel v poledne 21. června. Měl jsem od 5 hod ráno najeto 90 km. V Santiagu je spousta krámků s upomínkovými předměty a vlastně vše je zde podřízeno bohatému turistickému ruchu. Pěší turisty jsem zde poznával podle toho, že seděli na schodech s konzervou v ruce. Ti, co přiletěli v letadlech, měli své místo v restauracích.

Santiago de Compostella – před chrámem sv. Jakuba

V Santiagu jsem zažil jak velký pocit vítězství z dosažení vytčené mety, tak i velkou fyzickou vyčerpanost. Do katedrály jsem chtěl přijít čistý, a tak jsem si dopřál levný hotýlek. Zde jsem se umyl, oholil, převlékl a zašel si na oběd. Byla neděle odpoledne, všude davy lidí a na vše se čekalo. Rozhodl jsem se, že si katedrálu a okolní chrámy prohlédnu zvenku a vnitřek katedrály si nechám na pondělní ráno, kdy jsem předpokládal, že tam již nebude tolik lidí.

Hrob sv. Jakuba

V pondělí ráno v 8 hod po otevření jsem si před mši svatou prohlédl místo, kde se nachází hrob sv. Jakuba. Dá se jít i nahoru za oltář, kde stojí socha sv. Jakuba. Je odtud nádherný pohledem na barokní loď katedrály. Při mši jsem byl svědkem jedné rarity. Asi deset chlapů rozhoupalo obří kadidelnici a ta se za svištění pohybovala vnitřkem katedrály.

U sochy sv. Jakuba

V Santiagu jsem pobyl dva dny. Při procházce nádhernou starobylou částí města jsem nakoupil dárky a prodal kolo. Koupili je Italové, kteří kolo přidali k ostatním, na nosič svého auta. Poté jsem sedl do vlaku a odjel do Madridu. Cena za vlak ze Santiaga do Madridu činila 38 euro, což bylo pro mne výhodné.

Santiago de Compostella

Na madridském nádraží bylo asi dvaadvacet perónů a na prvý pohled neskutečný mumraj. Během krátké doby jsem se však přesvědčil o propracovaném systému dopravy. Všechny nádraží jsou zde propojena metrem, které má asi 19 linek. Metro je čisté, rychlé a bezpečné. V Madridu jsem si sehnal plán metra v angličtině a během dvou hodin jsem se tam solidně vyznal. Zdržel jsem se zde jen přes noc. Ráno odlétalo letadlo do Prahy, na druhé straně jsem byl unaven, takže shánět si nocleh a zdržet se zde ještě o jeden den déle bylo nad mé síly.

S metrem je propojené i letiště, které je v porovnání s Ruzyní obrovské. Má asi 10 terminálů a mně trvalo asi 3 hodiny, než jsem našel, ze kterého já odlétal, a asi 3 hodiny jsem hledal místo, kde se prodávaly letenky. Letadlo do Prahy bylo poloprázdné a letenka z Madridu byla dražší, než veškeré mé výdaje za celou cestu. V Praze jsem přesešel na vlak směrem na Žďár nad Sázavou a odtud to byl již krok do Velkého Meziříčí a Oslavy.

Celková cesta trvala třicet tři dny, z toho jsem strávil třicet dní na kole, v průměru 105 km denně (156 km byla nejdelší trasa a dvakrát, v Německu a jednou v Pyrenejích jsem najel méně, než 100 km a jednou jsem díky dešti prostál den pod mostem).

S

CF

20. května 2004
OSLAVICE

Merachárej, slunce, merachárej ještě,
vrátil se nám poutník,
byl na daleké cestě.
Na daleké cestě, přes hory a doly,
řádněj neuvěř', jel do Compostelby.
Na kole se pustil do mernámých
dálek, od května do června,
šlapal stále dále.
Děkujem Ti, Klájo, za Tvou
velkou obět', kterou jsi vykonal,
vrátil ses nám narpět.

23. června 2004

Svalonovi

Průběh své cesty jsem si zachytil na pěti filmech a především ho mám nafilmovaný ve své hlavě a věřím, že v průběhu času v klidu si jej budu přehrávat.

Když jsem se blížil k Santiagu, dušoval jsem se a přísahal si, že už v životě nikam nepojedu. Byl jsem velice unavený a myslím, že jsem si sáhl na samé dno. V samotném Santiagu jsem slevil, snad za deset let. Když jsem letěl letadlem do Prahy, tak to bylo pět let a dnes již říkám – za rok uvidíme. Láká mě nejsevernější bod v Evropě Nord Cap v Norsku (Santiago bylo nejzápadnější částí Evropy), což je kolem 3000 km, možná se znovu vypravím do Santiaga, ale jinou cestou.

Pokud mohu těsně po dojezdu hodnotit svoje putování, i přesto, že jsem nemohl, díky únavě, mnohdy plně vychutnávat okolní krajinu, pořád jsem byl zpocený, pot mi tekl do očí, měl jsem hlad a někdy z jídla podrážděný žlučník – stálo to za to!

Na základě rozhovoru v podvečer 6. srpna 2004 sestavil Karel Pavlíček

Fotografie z archívu Karla Charváta